

Церемониалната разделителна линия

в Адвентната история

Ейгриън Ибънс

Ейдриън Ибънс

**Церемониалната
разделителна линия
в Адвентната история**

maranathamedia.bg

Ноември 2015

Много хора са се обърквали от писмото на Елън Уайт до нейната снаха Мери Уайт през 1882 г.

Мери, ако можеш да ми вземеш една хубава кутия пресни херинги, моля направи го. Последните, които Уили взе, са горчиви и стари. Ако можеш да купиш консерви, да кажем, половин дузина консерви добри домати, моля направи го. Ще имаме нужда от тях. Ако можеш да вземеш няколко консерви хубави стриди, вземи. (Писмо 16, 1882, с дата 31-ви май, 1882 г., от Хелдсбърг, Калифорния)

Как би могла Елън Уайт да иска стриди през 1882 г., когато днес ние знаем, че те са нечисти? Също може да се окаже изненадващо за някои, ако научат, че Елън Уайт не е била отхвърлила напълно консумацията на месо до 1894 г.

След лагерната среща в Брайтън [Януари, 1894 г.] аз напълно забраних да се сервира месо на трапезата ми. Това е едно разбиране, че независимо дали съм у дома, или в чужбина, нищо подобно не трябва да се използва в моето семейство и да се появява на масата ми. По този въпрос, през нощта, на ума ми беше представено много. Писмо 76, 1894 г.; в Съвети върху диетата и храната, с. 488 в оригинал / Приложение I, т. 12 – Окончателно обещание за пълна безмесна диета

Важно е да се разбере, че адвентистите са дошли от протестантска Америка и са поддържали твърдо становището, че старозаветните закони относно здравето са били част от церемониалния закон и не са приложими за епохата на евангелието. За много адвентисти може да се окаже изненада да научат, че Джеймс Уайт е защитавал консумацията на свинско по следния начин:

Някои от нашите добри братя са обезпокоени по отношение яденето на свинско месо, и една много малка част от тях се въздържат да го правят, смятайки, че Библията забранява неговата употреба. Ние не възразяваме срещу въздържането от употребата на свинско месо, ако това се извършва върху правилни основания. Смятаме, че неговата прекалено свободна и обилна употреба, както и тази на други животински храни, за което мнозина, дори и измежду нашите братя от настоящата истина не са невинни, е грях; защото това замъглява и затъпява ума, и в много случаи осквернява организма; но ние по никакъв начин не вярваме, че Библията учи, че неговата подходяща употреба, в евангелската епоха е греховна. Джеймс Уайт, Настоящата истина 4-ти ноември, 1850 г.

Джеймс Уайт следва типичната протестантска защита за консумацията на свинско, използвайки видението на Петър от Деяния 10-та гл.

Но Новият завет, бивайки толкова далече от това да учи, че употребата на свинско месо е нещо погрешно, дава едно добро свидетелство за това че то не е забранено. На първо място, вземете случая с апостол Петър, когато Бог щеше да го изпраща да проповядва на езичниците. Неговите юдейски възгледи и чувства във връзка с популярните и нечисти животни, които нямат разцепени копита и не преживят, виж Левит 11, трябваше първо да бъдат премахнати преди той да може да види, че Бог не е пристрастен към личности. Настоящата истина – 4-ти ноември, 1850 г.

Джеймс Уайт приписва враждебността на Петър към яденето на нечисти животни на неговите юдейски възгледи и чувства. Малко по-нататък в статията, Джеймс продължава.

Със сигурност там е имало свине. Внезапната поява на тези животни несъмнено е събудила юдейските чувства и предразсъдъци на Петър, защото той счел много от тях за

"НЕЧИСТИ." В този момент "до него достигна глас, Стани, Петре, заколи и яж." Но Петър казал: "Не така, Господи; защото никога не съм ял нещо скверно и НЕЧИСТО." Това видение, и свързаните с него обстоятелства, помогнали на апостола да отхвърли неговите чувства на изключване, и му отворили пътя да проповядва на и да яде заедно с езичниците. Настоящата истина – 4-ти ноември, 1850 г.

В заключение, Джеймс Уайт категорично заявява:

Някои от нашите добри братя са добавили „свинското месо“ към каталога със забранените от Святия Дух неща, и апостолите и старейшините са се събрали в Ерусалим. Но ние се чувстваме призвани да протестираме срещу един такъв курс, тъй като той е в противоречие с ясното учение на святите писания. Трябва ли да налагаме по-голямо „бреме“ върху учениците от това което се е видяло добре на Светия Дух и на святите апостоли на нашия Господ Исус Христос? Да не бъде. Понеже тяхното решение е било правилно, то е установило въпроса и е станало повод за радост сред църквите, и това трябва завинаги да установи въпроса и при нас. Настоящата истина – 4-ти ноември, 1850 г.

За щастие, разделението което направил Джеймс Уайт на моралния и церемониалния закон, за да установи завинаги въпроса във връзка с яденето на свинско, щяло да бъде поставено под въпрос. Осем години по-късно, Елън Уайт, която предупреждавала един брат, който превръщал въпроса за свинското в тест за разбирателство, също изразила идеята, че е възможно да има светлина във въздържанието от свинско, но казала, че това би било открито на повече от един човек.

Видях че възгледите ти относно свинското месо не биха причинили вреда, ако ги беше запазил за себе си; но в своята преценка и мнение ти си превърнал този въпрос в изпит, [207] и действията ти ясно са показали вярата ти по този въпрос. Ако Бог искаше Неговият народ да се въздържа от свинско месо, Той

ще го убеди по този въпрос. Той точно толкова желае да покаже какво е задължението на Неговите искрени деца, колкото и да покаже техния дълг спрямо личности на които не е наложил бремето на делото Си. Ако е задължение на църквата да се въздържа от свинско месо, Бог ще го разкрие на повече от двама или трима. Той ще научи църквата Си на техния дълг. Свидетелства към църквата – том 1-ви, с. 206, 207 в оригинал / Гл. 38 Грешки в диетата - Параграф 7

Когато прочитате това свидетелство от Елън Уайт от първи том на Свидетелствата, ще откриете следната забележка от Джеймс Уайт, която била вмъкната там след 1863 г.

Това забележително свидетелство е било записано на 21-ви октомври, 1858 г., близо пет години преди великото видение от 1863 г., в което била дадена светлината върху здравната реформа. Когато дошло правилното време, въпросът бил представен по начин, който раздвижил целия ни народ. Колко чудни са мъдростта и добротата на Бога! Може да е също така погрешно да се говори много по въпроса за млякото, солта и захарта, както е било погрешно да се говори за въпроса за свинското през 1858 г. - Дж. У., бележка към второто издание. Бележка под линия на стр. 206 от Свидетелства към църквата, том 1-ви.

След видението на Елън Уайт за здравето от 1863 г., адвентистите започнали да гледат по друг начин на въпроса за свинското. Някои започнали да свързват здравните закони от Мойсеевия закон по-скоро с моралните принципи, отколкото с церемониалните задължения, които приключили на кръста.

Д-р Адам Кларк казал веднъж, че, ако е трябвало да принесе всеизгаряне на дявола, той би избрал едно прасе натъпкано с тютюн. И когато бил поканван да измоли благословение на трапезата, той използвал следните думи: "Господи, благослови този хляб, тези зеленчуци и този плод; и ако можеш да благословиш чрез евангелието, това което проклинаш чрез

закона, благослови това свинско месо." В дните на Мойсей, Бог казал за свинското месо: "То е нечисто за вас." Каква промяна може да се е състояла, която да го е направила чиста и подходяща храна за християните? Дали Бог си е променил ума по този въпрос? Променил ли е човекът това което е било нечиста храна за евреина, така че да стане чиста за християните? Или тази промяна се е случила в естеството на свинското? Дали смяната на юдейската епоха е подобрила естеството на прасетата? Дали смъртта на Божия Син осветява свинята? И свободата на прогласяването на славното евангелие на Исус Христос по целия свят, дава ли свобода на християните да ядат онези неща, които са били мерзост, когато са били ядени от евреите? Джеймс Уайт, Здравен реформатор – 1-ви януари, 1872 г.

В горното твърдение виждаме, че Джеймс Уайт е прехвърлил въпроса за яденето на свинско през разделителната линия между церемониалния и моралния закон. Той вече не е една церемониална значка за различаване на юдеи от езичници, но сега на него се гледа като на морален принцип на здравето, който не е прекратен на кръста. В предишната статия от същия брой на *Здравен Реформатор* се прави една връзка за различаването на чисти от нечисти меса в дните на Ной.

И Бог, в своето търпение и милост, за да не би да унищожат себе си в своите недоволства, и в своя бунт, им позволи да използват за храна по-малко вредната от неговите творения. Тези Той нарекъл „чисти“ и с безкрайна любов и мъдрост, той им забранил

употребата на по-вредните. Те са наречени „нечисти“. И нека се помни, че това разграничение на чисти и нечисти животни не е юдейско. Това било осъзнавано в дните на патриарха Ной, Бит. 7:2, почти хиляда години преди Мойсей. Джеймс Уайт, Здравен реформатор – 1-ви януари, 1872 г.

Ной

Чисти-Нечисти

Мойсей

Нов завет

Това била смела стъпка за един протестант. Тук виждаме едно ясно признание за морални принципи в закона на Мойсей. Разбира се изисквало се е известно време, за да може да се променят навиците и да се узнае какви неща точно били включени, и затова Елън Уайт все още използвала стриди през 1882 г. Но все още продължавало да липсва яснота по този въпрос поради скритото объркване във връзка с двата завета. Протестантите типично гледат на новозаветната епоха като на един отделен и различен времеви период, който е свободен от закона на Мойсей, който пък е бил възприеман като робско иго. Старият завет, който съществувал до времето на кръста е образ на Новия завет, който бил след това. Този модел на мислене поперчил на много адвентисти да видят много благословения в закона на Мойсей.

Видението на Елън Уайт през 1863 г. в комбинация със здравните убеждения на хора като Джоузеф Бейтс и Стивън Хаскъл, спомогнали за промяната във възприемането на Мойсеевия закон относно чисто и нечисто месо във въпрос, който е по-скоро морален отколкото церемониален.

Имало обаче някои адвентни пионери, които разбирали изводите от приемането на левитските закони на Мойсей като морален принцип и предупреждавали адвентния народ.

*Вярваме че съществува по-добра основа [забраната на свинското] от церемониалния закон на предишната епоха, защото, ако заемем позицията, че този закон все още е обвързващ, ще трябва да го приемем целия, и **тогава в ръцете си ще имаме повече от това което бихме могли да отхвърлим лесно.** Урия Смит, "Чисти и нечисти меса," Ривю енд Херълд, 3-ти юли, 1883 г.*

Ако се позоваваме на Мойсеевия закон като причина поради която не трябва да ядем свинско, тогава естествено би могло да има и други неща в Мойсеевия закон, за които също би могло да се каже, че имат морална, а не церемониална основа. Урия Смит се чувствал доволен в защитата си срещу яденето на свинско, описвайки здравословните ползи, но не искал да отвори себе си към естествената прогресия от приемането, че Мойсеевият закон съдържа морални принципи, които са приложими и за нас днес.

Идвайки от един, на пръв поглед, несвързан с това ъгъл, през 1888 г. Е. Дж. Уагонър започнал да прогласява ентузиазирано, че дадените на Авраам евангелски обещания са същите като дадените и на нас.

*В 9 ч. сутринта, старейшината Уагонър продължи своите поучения върху закона и евангелието. Взетите под внимание текстовете от Писанието бяха: петнадесетата глава на Деяния на апостолите и втората и третата от Галатяни, сравнени с Римляни 4-та глава и други текстове в Римляни. Неговата цел беше да покаже, че точката на противоречието е оправдание чрез вяра в Христос, която вяра ни се счита за правда, както при Авраам. **Заветът и обещанията към Авраам са заветът и обещанията към нас.** "Трети ден' от заседанието," Ежедневен бюлетин на Генералната конференция (21-ви октомври, 1888 г.)*

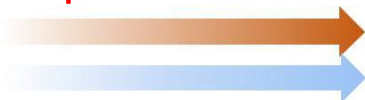
Внушението, че дадените на Авраам обещания са същите като дадените и на нас, разтърсило основите на протестантско-адвентното мислене за заветите. Вместо Старият завет да бъде

просто символ, който сочи към Новия завет във времето на Христос, Уагонър казал, че Новият завет всъщност е съществувал и е функционирал в Стария завет. Той започнал да учи, че Старият и Новият завет са преживявания на сърцето, които са съществували, както преди, така и след кръста.

Кръст

Старозаветно преживяване

Новозаветно преживяване

Старият и Новият завет, разбирани като сърдечно преживяване, били един пропуснат от ранните пионери нюанс. Тези две заветни преживявания били две паралелни диспенсации, които се били извявали едновременно, както в Стария Тестамент, така и в Новия Тестамент. Старият завет и Новият завет били две отделни преживявания, които, при това положение, се движили по два паралелни маршрута от времето на Каин и Авел до белега на звяра и Божия печат, за които се говори в книгата Откровение. Пол Пенно, [Голгота на Синай](#), 2003 г., стр. 6

Този нов акцент на Уагонър накарал някои адвентисти да се върнат в Стария завет и да видят едно вечно евангелие, което разкривало Божията вечна и последователна любов. Този акцент започнал да се отразява в писанията на Елън Уайт. Когато излязла новата книга *Патриарси и пророци* от 1890 г. тя казала следното във връзка с нечистото месо.

Забраната на ангела включваше “всяко нечисто нещо”. Разделянето на храните на чисти и нечисти не бе просто церемониална или случайна наредба, а бе основано върху здравни принципи. Може би чудната жизненост, с която еврейският народ се е отличавал хиляди години, се дължи в голяма степен на това разграничаване. Принципите на въздържание трябва да се спазват не само относно спиртните напитки. Употребата на стимулиращи и вредни храни често поражда здравето в същата

степен и в много случаи посява семената на пиянството. Истинското въздържание ни учи да отхвърлим изцяло всичко вредно и разумно да използваме полезното за здравето. Малцина осъзнават колко общо имат техните навици за хранене със здравето, с характера им, с тяхната полезност за света и с вечната им участ. Апетитът винаги трябва да бъде подчинен на интелектуалните и моралните сили. Тялото трябва да бъде слуга на ума, а не умът - слуга на тялото. Патриарси и пророци – с. 563 в оригинал / Гл. 54 Самсон - Параграф 9

Ученията на Уагонър накарали Елън Уайт и други да гледат по различен начин на принципите, съществуващи в Стария завет. Ако Новият завет е съществувал и функционирал в Стария завет, тогава възможно ли е много от принципите на Мойсеевия закон да бъдат всъщност и в Новия завет? В същата творба *Патриарси и пророци*, Елън прави следното удивително изявление:

*Дори тогава Той не повери Своите заповеди на паметта на народа, който лесно забравяше Неговите изисквания, а ги написа на каменни плочи. Искаше да премахне възможността Израил да смеси езически традиции с Неговите святи заповеди или да приспособи изискванията Му към човешки наредби или обичаи. Но Бог не спря дотук - да им даде заповедите на Декалога. Народът бе показал, че много лесно се отклонява, и Той нямаше да остави неохранявана врата за изкушението. **Бог нареди на Мойсей да напише точно това, което Той заповядва - съдби и закони, даващи и най-малките подробности за Неговите изисквания към народа. Тези указания се отнасяха до задълженията на хората към Бога, до задълженията им един към друг и към чужденците и бяха просто принципите на десетте заповеди, увеличени и приложени по такъв специален начин, че никой да не може да сгреша. Те бяха предназначени да пазят светостта на написаните върху каменните плочи десет***

*заповеди. Патриарси и пророци – с. 364, Параграф 1 в оригинал /
Гл. 32 Законът и заветите - Параграф 3*

Да се твърди, че писанията на Мойсей с техните подробни инструкции, са били просто едно увеличение на Десетте заповеди, било главозамайващо напускане на вековната протестантска мисъл. Но това което движело тази революция, било светлината идваща от дадената през 1888 г. вест относно заветите.

Това със сигурност поставяло хора като Урия Смит в една позиция, в която те имали в ръцете си много повече от това с което биха могли да се справят. Вместо да дойде в светлината на истината и да приеме, че вечното евангелие на Бога е съществувало от основаването на земята, той, Бътлър и другите се опълчили срещу светлината, която щяла да им позволи да спазват всички Божии заповеди чрез вярата на Исус.

През 1890 г., Елън Уайт приела един небесен посетител, който ѝ изяснил въпроса за заветите, така както бил представен от Уагонър. Скоро след това, тя писала до Урия Смит:

По-миналата нощ ми беше показано [от Господ] че доказателствата по отношение на заветите са били ясни и убедителни. Ти, [Урия Смит] брат Б., брат К, и други изразходвате изследователската си енергия напразно, за да изфабрикувате една позиция върху заветите, която да бъде различна от позицията представена от брат [Е. Дж.] Уагонър.

Точно реакцията на църковните водачи спрямо вестта на Уагонър накарала Елън Уайт да осъзнае, че църквата е заемала погрешна позиция върху закона, така както това се проявило в спора по този въпрос в Галатяните.

Неуспявайки да подхранва Духа на Христос, чрез заемане на погрешни становища във връзка със спора за закона в Галатяни – един въпрос, който мнозина не разбираха напълно преди да заемат

*погрешна позиция – църквата поддържаше една тъжна загуба. Е.
Г. Уайт – Из Дневник, 27-ми февруари, 1891 г., ЕГУ 1888 г., с. 894.*

Дали тази яснота върху заветите и закона не е помогнала на Елън Уайт да изостави най-накрая месните продукти през 1894 г. - повече от 30 години след великото видение за здравния въпрос? Времето със сигурност е интересно.

След това ново „пост - 1888 г.“ разбиране за Новия завет като съществуващ в Стария Тестамент, Елън Уайт продължила да прави удивителни изявления.

Думите на Мойсей към Израил, относно постановленията и съдбите на Господ са също и слово на Бога към нас; той казва: "Затова ги пазете и ги извършвайте; защото това е вашата мъдрост и вашето разбиране пред народите, които ще чуят всички тези постановления и ще кажат, Със сигурност този велик народ е един мъдър и разбиращ народ. Знамения на времето – 21-ви май, 1895 г.

Елън Уайт цитира Вт. 4:6 и ни казва, че трябва да изучаваме тези неща и да им се покоряваме. Не е възможно тези твърдения да се възприемат в типичното протестантско разбиране за заветите. Те нямат въобще никакъв смисъл и поради това адвентната църква залитнала в своето ходене и престанала да се движи към спазване на всички Божии заповеди чрез вярата на Исус.

Продължавайки в тази тема за Мойсеевия закон, който съдържа много скъпоценни принципи за нас, тя пише през 1905 г.

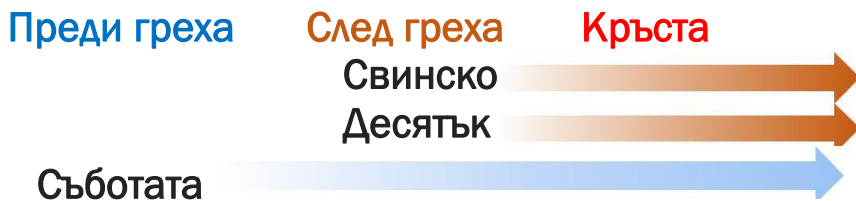
Заклучителните думи на Малахия са едно пророчество относно делото, което ще бъде извършено като подготовка за първото и второто идване на Христос. Това пророчество е въведено с предупреждението, "Помнете закона на моя слуга Мойсей, който му заповядах на Хорив за целия Израил, с постановленията и съдбите. {Южно Ривю, 21-ви март, 1905 г., Параграф 1}

В светлината на вестта за заветите от 1888 г., какви други принципи в Мойсеевия закон биха могли да пресекат разделителната линия между церемониалния и моралния закон, създадена от падналите християнски църкви? Ако забраната за консумирането на свинско може да осъществи това пътуване към морално *благословение* вместо церемониална *рестрикция*, какви други скъпоценни камъни, дадени от Бог на Израил, биха могли да съдържат благословения за нас? Очевидно принципът на десятъкът, който се намира в Мойсеевия закон, също е успял да пресече разделителната линия за адвентистите. Обърнете внимание на следното твърдение на Елън Уайт относно неговото пътуване към християнската епоха:

*Моралният закон налагаше съблюдаването на съботата, което не беше бреме, с изключение на случаите, когато този закон беше престъпван и те бяха обвързани с наказанията, които се включваха в нарушаването му. Системата на десятъка не беше бреме за онези които не се отклоняваха от плана. Системата която се изискваше от евреите не беше отменена или отслабена от Онзи, който беше неин автор. Вместо да не е повече в сила сега, тя трябваше да бъде по-пълно провеждана и по-разширена, така както спасението чрез Христос щеше да бъде по-пълно изведено на бял свят само в християнската епоха. Свидетелства към църквата – том 3, с. 392 в оригинал / (1872-1875) Гл. 33
Десятъци и приноси - Параграф 36*

Значимото относно чистото и нечистото месо е, че *няма доказателство тези принципи да са съществували преди греха*. Научаваме за чистите и нечистите меса по времето на Ной, а за десятъка научаваме по времето на Авраам, но нищо не се казва за това преди греха. Това повдига важния въпрос: Дали библейските заповеди, които са дошли в съществуване след влизането на греха, все още имат място след Христовата смърт на кръста? Ако здравните закони и законите за десятъка са започнали да съществуват след греха, тогава какво да кажем за един принцип,

който е съществувал преди греха, който след това е бил разширен и увеличен след влизането на греха?

По същият начин по който Джеймс Уайт защитавал яденето на свинско през 1850 г., той също говорил и против постановленията за Господните празници. В самата първа публикация на Джеймс Уайт, в която истината за съботата се защитава по един забележителен начин, откриваме един модел на мислене, който по-късно щял да възпрепятства напредъка на Божия народ, и през 1888 г. Е. Дж. Уагонър говорил за това, но за съжаление бил отхвърлян от църквата и до днес като цяло.

В Свещените Писания има явна разлика между Мойсеевия закон и Божия закон. Законът на Мойсей беше един закон на плътски церемонии написани от РЪКАТА на Мойсей в една КНИГА. Законът на Бога е десетте заповеди, написани с ПРЪСТА на БОГА на ДВЕ КАМЕННИ ПЛОЧИ. Единият се нарича КНИГАТА на ЗАВЕТА, другият, ПЛОЧИТЕ на ЗАВЕТА. Законът на Мойсей беше един закон на сенките, който беше премахнат, когато дойде новият, втори и по-добър завет. Джеймс Уайт, Настоящата истина, юли 1849 г.

Наистина има разлика между Божия закон написан на камък и законът на Мойсей, който бе записан в една книга. Проблемът за Джеймс Уайт е, че неговото „пред-1888 г.“ разбиране за заветите го карало да вижда закона на Мойсей само като сенки. Вместо единствено жертвената система да бъде класифицирана като сенки, които щели да изчезнат, **целият** закон на Мойсей бил класифициран като сенки, които прекъсват при кръста. Точно след

този период адвентистите започнали да възприемат десетъка и здравните закони, извличайки ги от закона на Мойсей и това създадо едно напрежение в темата за заветите, което Уагонър бил изпратен да поправи, но той бил отхвърлен и Христос бил много разочарован, че църквата отказва да приеме вярата на Исус, която се изявява в послушанието ѝ към всички Божии заповеди.

Забележете отново контраста между думите на Джеймс Уайт преди 1888 г. и думите на Елън Уайт след 1888 г., във връзка с отношението между десетте заповеди и книгата на закона.

Разбиране на Джеймс Уайт преди 1888 г.

Законът на Мойсей беше един закон на сенките, който беше премахнат, когато дойде новият, втори и по-добър завет. Всички негови „плътски ритуали,“ "всеизгаряния и жертви," "храни и пиетата и различни измивания" бяха „приковани на кръста“, когато Божият Агнец проля своята тъй скъпоценна кръв. {Юли, 1849 г. Дж. У. Настоящата истина, Джеймс Уайт, с. 3}

Пост 1888 г. разбиране на Елън Уайт

На Мойсей беше заповядано да напише, както щеше да му заповяда Бог, съдби и закони, които дават подробна инструкция относно това което се изискваше. Тези насоки, които се отнасяха за задълженията на Божия народ един към друг, и към чужденеца, бяха само увеличение на принципите на десетте заповеди и дадени по специален начин така че никой да не сгреши. Патриарси и пророци – с. 364 в оригинал / Гл. 32 Законът и заветите – Параграф 3

Обърнете внимание на тази част от Мойсеевия закон, за която говори Джеймс и казва, че е сянка. Това са жертвите и приносите. Но твърдението му, че “Законът на Мойсей беше един закон на сенките“ било неподходящо и внушава идеята, че целият закон на Мойсей е бил сянка на идните неща. Това било стандартното протестантско разбиране, което разбира се при повечето

протестанти включвало и съботата. За да могат да приемат съботата, адвентистите започнали да се противопоставят на целия въпрос за завета, но това щяло да отнеме много години. В светлината на разбирането му за заветите, за Джеймс Уайт е било нещо естествено да прави изявления като следното във втората статия на *Настоящата истина* от 1849 г.

Ръкописът на наредбите, който бил прикован на кръста при разпъването на Месията, бил типологичният, церемониален закон на Мойсей, който бил написан от ръката на Мойсей в една книга. Разпятието било разделителната линия между двете диспенсации. "в средата на седмицата той ще направи да престанат жертвата и приноса." Дан. 9:27. Първият завет, който съдържа „наредби за божествена служба, и едно светско (земно) светилище," беше сянка на втория, и по-добър завет. Законът беше сянката, а Евангелието е тялото, от което идваше сянката; и както всички сенки достигат своето тяло, и не по-далече, много е ясно, че жертвите и приносите, новолунията, празничните дни, и съботите на юдейския закон престанаха, когато скъпоценните тяло и кръв на Божия Агнец бяха пожертвани на кръста. Това е което Павел нарича "приковавайки го на кръста." "Затова нека никой не ви съди в ядене или пиене, или по отношение на свят ден, или новолуние, или за съботните дни: Които са сянка на идващите неща; но тялото е Христово." Джеймс Уайт, Настоящата истина, август 1849 г.

Може ясно да бъде видяно как Джеймс Уайт стига до заключението, че празниците и новолунията са приковани на кръста, заради тази ясна разделителна линия между това което той разбирал като първи и втори завет. Това което Джеймс Уайт учел, било стандартна протестантска теология за заветите; че старият завет е символ на новия и следователно е бил **заместен** от новия. Вестта на Уагонър от 1888 г. предизвикала тази идея за ясната разделителна линия, която представя целия Мойсеев закон като сенки и като реалност само Новия завет.

Важно е да се обърне внимание на това, че преводът от Версията на Крал Яков тълкува Колосяни 2:14-17 именно с тази перспектива за заветите. Изисква се добавянето на доста думи, за да може нещата да се смачкат и да се напаснат. Ако отстраните добавените думи и погледнете този пасаж отблизо и в контекст, ще откриете нещо различно.

Достъпно ли е благословение в празниците на Господ? Вярно е че празниците сочат към делото на Христос от кръста нататък. Но можем ли да кажем, както Джеймс Уайт през 1849 г., че празниците са само церемониални, или можем да напреднем в светлината от 1888 г. и да видим, че има едно морално благословение за Божия народ в тези определени времена?

И Бог благослови седмия ден и го освети, защото в него си почина от цялото Си дело, което Бог беше създал и сътворил. Бит. 2:3

Виждаме че Бог е благословил съботата в самото начало, и вестта от 1888 г. ни учи, че това блаженство е присъствието на Самия Бог.

*С каква цел се прави всичко това? Защо беше направена тази събота?[Събранието: "За човека."] Тя беше направена за човека. Е тогава, Бог си почива и постави Своята духовна почивка върху този ден заради човека, нали? [Събранието: "Да."] Божието освежаване, Неговата радост в този ден беше за човека. **Благословието, с което Той я благослови беше за човека. Святостта, която Неговото присъствие докара в нея и която ѝ предаде Неговото присъствие, беше за човека. Неговото присъствие, което я освещаваше беше за човека. Е, тогава, не е ли така, че човекът може да бъде участник в Неговото присъствие чрез съботата и да се запознае чрез една жива опитност с духовната почивка на Бога, духовното благословение, святостта, присъствието на Бога, което освежава, присъствието на Бога, което освежава него? Не е ли това, което Бог възнамеряваше съботата да докара на човека? Е,***

човекът, който приема всичко това от съботата е човек, който е съботопазител. И той също го знае. Той го знае и се наслаждава да го знае. А. Т. Джоунс, Бюлетин на Генералната конференция, Проповед 20, 2-ри март, 1893 г.

...Съботата съдържа в себе си Божието осветление; защото той не само е благословил седмия ден, но и го е осветил,—отделил го е за свята употреба и за служба на Господ,—за да може неговото присъствие да обитава там; защото това не е просто едно мимолетно присъствие, но пребъдващото присъствие, присъствието на Бога на едно място, което осветява; защото е писано: "Израил ще се освети от моята слава;" защото "Аз ще се заселя между израилтяните и ще бъда техен Бог." Изх. 29:43 (странично поле), Свързани по този начин със съботата, там са творческата сила на Бога, почивката на Бога, благословието на Бога, присъствието на Бога, което осветява, и продължаващото обитаващо присъствие на Бога, което осветява.

А. Т. Джоунс, Ривю енд Херълд – 6-ти юни, 1899 г.

Стойността на Съботата като средство за възпитание е неоценима. Каквото и да изисква Бог от нас, Той ни го връща обратно, обогатено и преобразено от Неговата слава. Изискваният от Израил десетък служеше, за да се запази между човеците, в своята славна красота, образецът на Неговия храм в небето, знакът на Неговото присъствие на земята. Така и онази част от нашето време, която Той изисква да се посвещава Нему, ни се връща обратно с Неговото име и печат. Тази част от времето ни е "знак, казва Той, между Мене и вас..., за да знаете, че Аз съм Господ..."; "защото в шест дни Господ направи небето и земята, морето и всичко, що има в тях, а на седмия ден си почива; затова Господ благослови съботния ден и го освети" (Изх. 31:13, 20:11). **Съботата е знак на творческа и изкупителна сила; посочва Бога като източник на живота и знанието; напомня за първоначалната слава на човека и по**

този начин свидетелства за Божието намерение да ни пресъздаде в Неговия образ. Възпитание – с. 250 в оригинал (1903 г.) / Гл. 29 Съботата - Параграф 1

Очевидно съботата е един дар на присъствието на Бога чрез Христос, по един специален начин. Навсякъде където се споменава съботата, там се изявява този скъпоценен дар на Неговото присъствие. Исус говори за реалността на съботното преживяване, когато учи:

Елате при мен всички, които се трудите и сте обременени и аз ще ви дам почивка. Мат. 11:28

Думата на гръцки за почивка е *анапаусис*. Гръцкият Стар завет, или Септуагинтата, използва същата тази дума в Изход 31:15.

Шест дни да се работи; но седмият ден е събота за свята почивка [анапаусис], свята на Господа: Изх. 31:15

На еврейски тази дума е *шабатон*, и е с номер 7677 в речника на Стронг. Това преживяване на почивка, което идва от Духа на Христос, се случва в Шабат или в съботния ден, който е с номер 7676 в речника на Стронг. Така че, когато, и където съботата идва при Божия народ, почивката на Господ Исус се изявява по един специален начин, който ни освещава и ни подпечатва. Това същото преживяване на почивка *анапаусис* се намира и в Мойсеевия закон. Намира се в празниците на седмия месец.

Празникът на Тръбите

Лев. 23:24 Говори на израилевите синове и кажи: В седмия месец, на първия ден от месеца, да ви бъде почивка [7677], спомен със свирене с тръби, свято събрание.

Денят на Умилостивението

Лев. 23:32 Ще ви бъде събота [7676] за почивка [7677] и за да смирите душите си; на деветия ден от месеца, вечерта, от вечер до вечер да празнувате съботата си.

Празникът на Шатрите

Лев. 23:39 А на петнадесетия ден от седмия месец, когато ще сте прибрали произведенията на земята, да празнувате ГОСПОДНИЯ празник седем дни; първият ден да бъде почивка [7677] и осмият ден — почивка [7677].

Всички тези празници носят подписа на съботата. В тези времена идва сладкият Дух на Христос с Неговото осветяващо влияние.

Подобно на десетъка и здравните закони, които се появили след падението на човека, тези празници на Господ също са се появили след падението на човека. Казвам, че са се появили, защото нямаме библейско доказателство, че са съществували или че не са съществували преди грехопадението. Щом десетъкът и здравните закони са могли да проправят пътя си през издигнатата от падналите църкви разделителна линия, тогава защо сладкият Дух на Исус да не може да премине тази объркваща разделителна линия и да даде на Божия народ едни специални сезони на освежение? Щом седмият ден събота е морално благословение и щом празниците вземат на себе си името на съботата, тогава те не наследяват ли същото благословение? Както Христос е наследил пълното благословение на Своя Баща, празниците не наследяват ли пълното благословение на съботата? Както Синът на Бога е отблясък на славата на Отец, така не са ли и празниците отблясъкът от славата на съботата? Не е ли това по-пълната събота?

Забележете моралната връзка, която прави Елън Уайт относно празниците на Господ.

На народа отново бе напомнена святата задължителност на съботата. Бяха посочени годишните празници, когато всички мъже от народа трябваше да се събират пред Господа, донасяйки Му своите благодарствени приноси и първите плодове от Неговите щедри дарове. Изтъкната бе целта на всички тези наредби: те не бяха израз на своеволен стремеж към върховенство; всички бяха

дадени за доброто на Израил. Патриарси и пророци – с. 311 в оригинал / Гл. 27 Даване закона на Израил - Параграф 43

По какъв начин било напомняно святото [моралното] задължение на съботата? Били определени годишни празници. Защо били определени? За да може Божият народ да донася [морални] приноси на прослава и за [моралното] добро на Израил. За да може празниците да бъдат едно свято напомняне за моралния принцип на съботата, не е ли било необходимо да имат същия сладък Дух на Христос, протичащ в тях, за да бъдат наречени наистина събота? Възможно ли е да има празник на Господ, без Господарят на празника да присъства по един специален начин?

Вярно е че са били принасяни жертви във времената на празниците, но тези приноси са били принасяни и всяка събота.

Тогава Соломон принасяше всеизгаряния на ГОСПОДА на ГОСПОДНИЯ олтар, който беше построил пред предверната зала, според определеното за всеки ден, като жертваше според заповедта на Мойсей в съботите, на новолунията и на празниците три пъти в годината — на празника на безквасните хлябове, на празника на седмиците и на празника на колибите. 2 Лет. 8:12-13

Премахването на жертвената система от закона не е премахнало сладкия Дух на Исус от съботата. Наистина ли вярваме, че смъртта на Исус всъщност е намалила силата на съботата на местата където тя се е изявявала? Ако празниците са били премахнати, тогава това означава, че има по-малко времена от тези в които силата на съботата се изпраща, за да освети и запечата Божия народ.

Моето вярване е, че точно както десетъкът и здравните закони са можели да преминат през издигнатата от падналите църкви разделителна линия относно заветите, така и в това настоящо време, празниците на Господ са свободни да преминат през тази разделителна линия. Когато бъде освободено истинското

разбиране за заветите, Духът на съботата, с неговото увеличение в празниците на Господ, ще дойде при нас, ако отворим с вяра сърцата си.

Вярно е, че Е. Дж. Уагонър никога не е правил връзката между заветите и празниците, но и Уилям Милър никога не е направил връзка между първата ангелска вест и съботата. Той положил основата, за да може другите да открият това. Така и Е. Дж. Уагонър е положил основата, за да може други да я открият с радост.

Защо Исус изговори тези думи в последния ден на празника?

В последния ден, великия ден на празника, Исус се изправи и извика, казвайки: Ако някой е жаден, нека дойде при мен и ще пие. Йоан 7:37

Би ли могло отчасти да е заради това, че последният ден на Шатрите е *Шабатон*, тогава когато присъствието на Христос идва в увеличението на съботата?

Защо Исус чака до Петдесетница, за да излее сладкото присъствие на Своя Дух в голяма мярка? Не трябваше ли да им го даде в пълнота веднага след като възкръсна? Защо трябваше да чака до празничния ден на Петдесетница? Дали не е, понеже това са определените времена за изливане на по-голямо благословение?

Можете ли да видите, че вратата на небесното светилище се отваря широко в събота, за да може по-големи благословения да дойдат в това време и във всички времена, които наследяват думата събота?

Ез. 46:1 Така казва Господ БОГ: Портата на вътрешния двор, която е обърната на изток, да бъде затворена през шестте делнични дни, а в съботния ден да се отваря и в деня на новолунието да се отваря.

И забележете, че вратата на светилището е отворена във времето на новолунието. Има ли изцеление за Божия народ от дървото на живота, което идва при всеки нов месец?

Откр. 22:2 И по средата на улицата му и на реката, оттук и оттам, имаше дърво на живота, което раждаше дванадесет пъти плодове, като даваше плод всеки месец. И листата на дървото бяха за изцеление на нациите.

Очевидно Божият народ е очаквал благословения от Бога в тези времена, за да бъде просветен и освежен. Божиите хора често ще отиват да се срещат с пророците в тези времена, за да получат слово от небето.

А той каза: Защо ще ходиш днес при него? Не е нито новолуние, нито събота. А тя каза: Бъди спокоен. 4 Царе 4:23

Каня ви да вкусите и да видите, че Господ е благ в тези специални времена. Не се страхувайте от онези, които ви казват, че не трябва да правите тези неща, за да се спасите. Това е законничество. Има мнозина които казват:

Не докосвай, не вкусвай; не хващай; [празниците] Кол. 2:21

Но Павел казва, че това са доктрини и заповеди на хора. Не слушайте подигравателите и онези които остават затворени в разбирането за заветите от преди 1888 г. Елате в светлината и се радвайте на свободата на съботата в нейната пълнота. Можете ли да навигирате през разделителната линия на падналите църкви и онези които упорито отказват светлината от 1888 г.? Можете ли да чуете призива да помните закона на Мойсей с постановленията и съдбите без страх. Духът и невестата казват ела, вкусете и вижте, че Господ е благ. Това е една добра земя и ние със сигурност можем да възлезем, за да я завладеем.

Други книги от тази поредица
Достъпни в maranathamedia.bg

Стой до граничните камъни

Адвентното движение е било построено на основата на Откровение 14:12 като такива, които пазят заповедите на Бога и вярата на Исус. От тази основа, тази книжка разкрива връзката с едно разбирането за правдата на Христос, която се изявява в послушание на всички Божии заповеди.

Отстраняване на Августиновите очила за заветите

Научете по какъв начин развитите от Августин системи за завета, съдействат за съкращаването на възможността за получаването на късния дъжд, чрез най-скъпоценната вест проповядвана през 1888 г.

Свещеник завинаги

“Свещенството на Христос започна веднага след като човекът беше съгрешил. Той бе направен свещеник според Мелхиседековия чин. ...Сатана си мислеше, че Господ се е отказал да държи човека, но Звездата на надеждата просветли мрачното и тъмно бъдеще в проповядването в Едем евангелие.” Ръкопис 436 – 1891 г. (4-ти юли, 1891 г.)

Адвентната история е пълна с борби и спорове по въпроса за това кога и къде е започнал и приключил Старият завет с всички негови ритуали и церемонии. Подобно на всички други протестантски църкви от които били дошли, адвентистите дълго приемали доминиращата идея, че всички стари юдейски неща са приключили при смъртта на Исус. За всички останали протестанти това включвало и седмия ден събота. Не е така, казвали адвентистите, които от скоро били убедени в значимостта на четвъртата заповед. Моралният закон е вечен; Мойсеевият закон е бил прикован на кръста. Но какво да кажем за десетъка, алкохолът и нечистите меса? Скоро един нарастващ списък от Мойсееви постановления бил прехвърлен през церемониалното разделение. А после дошла 1888 г. Изводите били неопровержими. Нещо трябвало да се даде. Линиите на битката били очертани, а останалото - останалото е история.